

Nazaret na Štajerskem.

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Enajsto poglavje.

Spletke.

Teta, kaj mi je povedala Juretovka v veži prej, ko ste vi dremali!“ je dejala Maruška, ko je neko popoldne stopila v hišo in je videla, da se je Oplotarjeva Franca ravnokar prebudila iz popoldanskega spanja. „Pomislite: ta nehvaležna Tona vas je šla tožit za plačilo!“

„Za kakšno plačilo?“ se je začudila starica mencaje si oči.

„Pravi, da je tri leta delala pri vas kot dekla, pa ji niste dali niti novca.“

„Tri leta delala! Res, da je delala, zato je pa tudi jedla pri nas, in oblačili smo jo. Kakšno plačilo hoče zdaj, volk požrešni! Kdo se je kaj menil o plačilu takrat, ko smo jo sprejeli k hiši?“

„Obetali ste ji pa le, trdi, da ji boste poplačali ves trud, da naj bo le pridna, saj ne bo zastonj...“

„To je lahko mogoče, da sem ji katerikrat rekla tako. Saj res ne bi bila zastonj delala, ko bi bila kaj vredna; vsa Oplotarjeva domačija bi bila enkrat lahko njena. Kaj se je pa tako izpridila! Zakaj se je začela vlačiti za tistim Buščajem? Zakaj je za-

čela krasti? Le naj bo brez skrbi: niti vinarja ne bo dobila od mene, čeprav me toži; za kako posebno plačilo se nikoli nismo pogodili in ji ga nihče ni dolžan dati!“

„Jaz tudi mislim, da ne bo nič dosegla. Ali neka druga stvar je, ki me pa prav skrbi. Veste, ona vas je šla tožit tudi zaradi razžaljenja časti.“

„Kakšne časti? Saj je nič nima!“

„Náte, pomagajte si: pravi, da jo ima! Toži vas, ker ste ji rekli tatica.“

„Saj je res!“ je jezno zavpila starica.

„Mi vemo, da je, pa ji vendar ne smemo tako reči. Vi ji lahko pravite, da je kradla, toda tatica ji ne smete reči. Tako pravijo postave.“

„Čudne so te postave; zakaj bi ji ne smela reči tatica, če je kradla!“

„Ne sme se, pa je. Postava je taka.“

„Kaj bo pa zdaj?“ je boječe vprašala Franca.

„Kaznovani boste. V denarjih ali pa z zaporom.“

„V denarjih ali pa z zaporom!“ je prestrašeno ponovila starica.

„Ne bode drugače!“